

רע"פ 6160/18 - רפאל מרואני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6160/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

רפאל מרואני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט ע' שחם, השופטת ע' זינגר, והשופט א' אברבנאל) בעפ"ג 11425-08-18 מיום 9.8.2018

בשם המבקש:

עו"ד מנחם שטאובר; עו"ד מוטי איווס

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט ע' שחם, השופטת ע' זינגר, והשופט א' אברבנאל) בעפ"ג 11425-08-18 מיום 9.8.2018, במסגרתו התקבל ערעור המשיבה על קולת העונש אשר הושת על המבקש בגזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (השופט ש' הרבסט) בת"פ 42399-09-16 ות"פ 13939-01-18 שנדונו במאוחד ביום 1.7.2018.

2. ביום 8.5.2018 המבקש הורשע בבית משפט השלום, על פי הודאתו, בשורת עבירות שיוחסו לו במסגרת

עמוד 1

שני כתבי אישום שונים אשר נדונו במאוחד.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 42399-09-16 (להלן: כתב האישום הראשון), במהלך שנת 2016 מכר המבקש סם מסוג קנבוס לשוטר בארבעה מועדים שונים, בכמות כוללת של 29.05 גרם ובתמורה לסכום מצטבר של 2500 ש"ח.

עוד מתואר בכתב האישום כי בשלושה מועדים נוספים מכר המבקש סם מסוג חשיש לאזרח, במשקל של כגרם אחד בכל מועד, וזאת בתמורה לסכום מצטבר של 300 ש"ח.

בשל האמור לעיל המבקש הורשע בעבירות של סחר בסם מסוכן, לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים).

4. על פי עובדות כתב האישום בת"פ 13939-01-18 (להלן: כתב האישום השני), ביום 25.12.2017 בשעה 19:45 לערך, שהה המבקש בדירה ברחוב רש"י 77 בירושלים (להלן: הדירה) - שאותה שכר מבעליה - יחד עם שני אחרים.

כמתואר באישום 5 בכתב האישום השני, במהלך חיפוש בדירה נמצאו סמים מסוג קנבוס וחשיש במשקל כולל של 637.49 גרם וכן כסף מזומן בסך 19,970 ש"ח במקומות שונים בדירה ומשכך צוין כי המבקש "הרשה" להשתמש בדירה לשם שימוש בסם מסוכן, מכירתו או עשיית עסקה אחרת בו.

כעולה מאישום 6 בכתב אישום זה, במסגרת ההליך הפלילי שבכתב האישום הראשון נקבע כי המבקש ישהה במעצר בית מלא ומפוקח בבית דודתו ברמת גן. ביום 4.1.2017 נקבע כי יעבור למעצר בית מלא ומפוקח בבית הוריו ברחוב אליעזרי 3 בשכונת בית וגן בירושלים, כאשר נתנה לו אפשרות ליציאה יומית בין השעות 17:00 ל-21:00 כשהוא מלווה על ידי אחד מהוריו. בהמשך, ביום 3.7.2017 נקבע כי המבקש יוותר במעצר בית, אך הוא יוכל לצאת מביתו בכל עת בליווי אחד מהוריו.

ביום 25.12.2017, בשעה 19:45 לערך, שהה המבקש בדירה כאמור ללא נוכחות אחד מהוריו.

בגין האמור בכתב אישום זה, הורשע המבקש בעבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; החזקת חצרים לעישון או הכנה או מכירת סם, לפי סעיפים 9(א) ו-9(ד) לפקודת הסמים המסוכנים; החזקה בסמים שלא למטרת שימוש עצמי לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים + סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

5. בגזר-הדין מיום 1.7.2018 קבע בית משפט השלום את מתחם הענישה ההולם ביחס לעבירות בהן הורשע

המבקש במסגרת כתב האישום הראשון בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל; ואת מתחם הענישה ההולם ביחס לעבירות בהן הורשע במסגרת כתב האישום השני בין מספר חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות, לבין 10 חודשי מאסר בפועל.

בית משפט השלום שקל לקולא את מכלול נסיבות ביצוע המעשים ונסיבותיו האישיות של המבקש, בכלל זה הודאתו; גילו הצעיר; נטילת האחריות על מעשיו; וכן שהייתו במעצר בית משך 17 חודשים ובמעצר מאחורי סורג ובריח משך שבעה חודשים. מנגד, נשקלה לחומרא העובדה כי המבקש הוסיף לבצע עבירות בעת שההליך בכתב האישום הראשון היה תלוי ועומד.

בנסיבות אלו, סבר בית משפט השלום כי יש לגזור על המבקש "תוספת מתונה" של מאסר על ימי מעצרו, לצד הענישה הנלווית, והשית עליו 10 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו; ארבעה חודשי מאסר על תנאי; קנס בסך 6000 ש"ח או 60 ימי מאסר תמורתו; וכן שישה חודשי פסילה מלהחזיק ברישיון נהיגה, על תנאי למשך שנתיים.

המשיבה ערערה על גזר הדין לבית משפט קמא על קולת העונש, בטענה כי העונש אינו משקף את חומרת העבירות בהן הורשע וכי הוא חורג ממדיניות הענישה הנוהגת.

6. בפסק דינו מיום 9.8.2018 קיבל בית המשפט המחוזי בירושלים את ערעור המשיבה, בקובעו כי העונש שהושת על המבקש סוטה באופן משמעותי לקולא ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות הסמים בהן הורשע. זאת במיוחד לנוכח העבירות שביצע המבקש, כפי שאלו פורטו בכתב האישום השני, בעת שההליך בעניינו בכתב האישום הראשון היה תלוי ועומד.

במסגרת זו סמך בית משפט קמא את ידיו על החלטת בית משפט השלום לקבוע מתחם ענישה אחד לעבירות שיוחסו למבקש בכתב האישום הראשון, ומתחם ענישה נפרד לעבירות שיוחסו לו בכתב האישום השני.

לנוכח האמור, לאחר שבית המשפט המחוזי בחן את מכלול השיקולים שבאו בפני בית משפט השלום, וכן את טיעוני המבקש בפניו קיבל את ערעור המשיבה באופן שעונשו של המבקש בשל הרשעתו בשני כתבי האישום יהא 17 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו תחת העונש שנקבע על ידי בית משפט השלום.

מכאן הבקשה שלפניי.

7. בבקשתו טוען המבקש כי בית משפט קמא שגה ב"חישוב העונש" בגין העבירות שיוחסו לו במסגרת כתב האישום הראשון. שגיאה זו לטעמו נובעת מקביעה בפועל של מתחמי ענישה שונים לעבירות הסחר בסמים.

לשיטת המבקש, כאשר מדובר בקביעת מתחם ענישה הסוטה במידה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת, צריך היה בית משפט קמא לנמק מה המתחם הראוי. היעדרה של הנמקה זו בפסק הדין מצדיקה לטעמו התערבותו של בית

משפט זה.

לבסוף טוען המבקש כי בית משפט קמא לא נתן משקל מספיק לשיקולי שיקומו, ואילו היה מתחשב בסיכויי השיקום, לא היה מתערב בגזר הדין של בית משפט השלום.

8. דין הבקשה להידחות.

9. הלכה היא כי בית המשפט לא יעתר לבקשת רשות ערעור, אלא אם הבקשה מעלה שאלה משפטית עקרונית, החורגת מענייני הפרטי של המבקש, או אם מתעוררים בנסיבות העניין שיקולי צדק ייחודיים, לרבות חשש מעיוות דין.

יתירה מכך, בקשת רשות ערעור הנסובה על חומרת העונש בלבד לא תתקבל אלא במקרים של טעות מהותית ובולטת בגזר הדין, או כאשר העונש שהוטל חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות.

הבקשה שלפניי אינה נמנית על מקרים חריגים אלו, ודי בכך כדי להביא לדחייתה.

10. מעבר לנדרש אציין כי טענתו המרכזית של המבקש, לפיה שינה בית משפט קמא את מתחם הענישה מבלי לנמק, אין לה על מה לסמוך.

בית המשפט המחוזי התערב בעונש הכולל שהושת על המבקש, וזאת במסגרת מתחם הענישה כפי שנקבע בבית משפט השלום. כפי שניתן ללמוד מפסק דינו של בית משפט קמא, לא נעשה כל שינוי במתחם הענישה, וטענת המבקש כי בוצעה "שגגת חישוב" כלשונו נטענה בעלמא.

מעיון בפסק דינו של בית המשפט המחוזי ניתן ללמוד על ההנמקה שבבסיס התערבותו בעונש אשר נגזר על המבקש וזאת בשל החומרה המיוחדת שיש לראות בעבירות שיוחסו לו במסגרת כתב האישום השני. מעיון בנסיבות המתוארות בכתב האישום הראשון והשני, והעבירות בהן הורשע המבקש, אזי לא ניתן לומר כי בית המשפט המחוזי סטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה המקובלת, ואף ניתן לומר כי הקל עם המבקש.

יתירה מזו, משבית משפט קמא לא שינה את מתחם הענישה, אלא רק החמיר את העונש במסגרתו, הרי שטענת המבקש על היעדר ההנמקה תלויה על בלימה. בית משפט קמא פירט בהרחבה את השיקולים השונים שהנחו את קביעתו בדבר החמרת עונשו של המבקש, ואיני רואה צורך להוסיף על כך.

לבסוף, אין בידי לקבל את טענות המבקש לפיהן בית משפט קמא לא נתן משקל מספיק לשיקולי שיקומו של המבקש. טענות אלו כבר נטענו ונדנו בבית משפט קמא, אשר הקפיד לתת משקל לכלל הנסיבות המקלות שנמנו

בבקשה שלפנינו, וביניהן גם להתרשמותו של שירות המבחן בתסקיר משלים מיום 25.6.2018 ורצון המבקש לנהל אורח חיים נורמטיבי, ואף ציין כי שיקולים אלו עמדו לזכותו בגזירת העונש.

11. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה באלול התשע"ח (5.9.2018).

ש ו פ ט
